

Kas teadsid, et peale inimese on veel triivilitseeritud ühiskondi. Ma loodan, et see lugu, mille sulle jätustan jääb ainult meie kahe vahel. Nimelt sügaval... kahe väga sügaval maa all elavad jinnuviljad ja punviljad. Üleilmdse hõikesuuga kõõgiviljin. Ning ühes kõrvitsast tehtud hõikeses majas elus mändlaulik Kurk. Jah ta mäendus, kuid tuli alati oma kõrvitsmajja tagasi. Kurgi suunim vaesandus oli tema mandoliin, mida ta pidevalt mängis. Noh ega keegi teda selle pärast ei kunnandki, nimelt ta mängis mandoliini kahutavalt. Aga ühel päeval otsustas ta, et peab mandoliini mängimise päris selgeks suuna. Isegi süües Tomat, kes oli alati hõitelik ja punastas, teatas teda selle mättege, Tavuliselt alid kakes sõpru omavahel mirms, kuid mitte seekord. Nad vätsid isegi endale kolmanda kuustuse: Porgandi. Porgand oli alati edur, viskas pidevalt oma labitud turka ning mietus silmapaistvusse avaris. Aegumisi mõttes kentsakas seltskond välja plaani minna paradisi ehk jinnu- ja kõõgiviljade jaoks kompostihuumikusse. Siin lähivad oma kassu lõpus kõik jinnuviljad, punviljad, kõõgiviljad, et tehtud elu tõöst puhata. Aga Kurk, Tomat ning Porgand otsustasid siin minna varem, sest jätub ainult paradisis. Sammasidki üle kaabikarmägede, läbi sellametsade ja brakali-põõsaste. Uskumatu kui see ka ei tundu jändsid kolum vaprat kumsti kompostihuumiker jinnude. Nad astusid, aga kõõgemale, kassa ni kõõgele, et nägid oma kodugi. Siis alles huumiker vni õigemini mäe tipus kahtasid need vana Peeti, kes trinstas oma mandoliiniga. Kurk astus Peedile ligi ja küsis: "Kuidas sa seletad mi ilusti teed?" "No eks ikka rindame ja armastusega." vastas Peet.

